

der ikke foreligger nogen objectiv Forstyrrelse af Retsordenen, og hvor selve Beværningen af Barnets Liv synes at vidne om, at Moderen, om hun end har forføet sig ved sin urigtige Fremgangsmaade, dog har bestræbt sig for at raade Bod paa de skadelige Følger deraf. Man har derfor i Udkastets §§ 191 og 192 foreslaaet at betinge Straffens Anvendelse af, at Barnet derefter, og efter at der er viist den uforaarlige Omgang med Barnefødselen, findes at være dødt, uden at det kan oplyses, at Døden er indtraadt før Fødselen. Selv hvor det maa antages, at Barnet først er dødt, efterat det kom til Verden, er det imidlertid ikke givet, at Døden er foranlediget ved den uforaarlige Omgang; om der end i Reglen maa være nogen Formodning for, at denne ikke har været uden Indflydelse i saa Henseende, kunne Omstændighederne dog ogsaa svække denne Formodning, ja endog tale for det Modsatte. I saa Fald bør Straffen da ogsaa være meget ringere, og navnlig synes de høiere Grader af Fængselsstraffen, simpelt Fængsel derunder indbefattet, at burde kunne anvendes, medens Straffen under mere skjærpene Omstændigheder, særligt hvor der er Tve til at ansee Barnets Død alene eller for en Deel foranlediget ved den brugte uforaarlige Fremgangsmaade, neppe tør ansættes ringere end til Forbedringshuusarbejde. Det rette Forhold imellem Straffene for Barnefødsel i Dølgemaal og for anden uforaarlig Omgang med Barnefødsel turde formeentlig fremkomme efter Udkastets Forslag, hvorefter Forbedringshuusstraffen for det førstnævnte Forhold kun er begrænset ved det almindelige Maximum for denne Straf, men for det sidste Forhold indskrænket til 2 Aar som Maximum. Under Straffebestemmelsen i § 192 indbefattes iøvrigt — bortseet fra Dølgemaalstilfælde — enhver uforaarlig Omgang med en Barnefødsel, hvorefter Barnet findes at være dødt, uden at det kan oplyses, at Døden er indtraadt før Fødselen, altsaa navnlig ogsaa det Tilfælde, at en Barnemoder, uden at der haves behørig Visshed for, at Barnet er dødt, jorder det eller paa anden Maade slaffer det tilside. Man har ved at affatte Paragraphen netop havt for Øie, at Bestemmelsen kunde komme til at omfatte

dette Forhold, der ingenlunde kan ansees som upractisk og som paa Grund af dets særdeles farlige Charakter vel egner sig til at straffes alvorligt — forudsat, at det ikke oplyses, at Barnet virkelig var dødt, dengang det staffedes tilside. For at det skal kunne siges, at tilstrækkelig Visshed om Barnets Død har været tilstede, maa det vistnok i Reglen udfordres, at Moderen ikke har ladet det blive ved sin egen personlige Overbeviisning, men ved Tilkaldelse af Andre har staffet mere positiv Visshed derfor, og derved tillige faaet Barnets Død konstateret; nogen aldeles ubetinget Regel turde det dog neppe være rigtigt at opstille i den Henseende, hvorimod det maa være forbeholdt Domstolene, i hvert enkelt Tilfælde at afgjøre, om og hvorvidt den tilbørlige Visshed for, at Barnet har været dødt, efter samtlige foreliggende Omstændigheder kan antages at have været tilstede. Ogsaa i § 191 har man med Flid valgt Ordene: „og Barnet derefter findes at være dødt, uden at det kan oplyses, at Døden er indtraadt før Fødselen“, istedetfor de først paatænkte: „og Barnet omkommer under eller strax efter Fødselen“, for at det Tilfælde kunde omfattes af Paragraphens Straffebestemmelse, hvor det maa statueres, at det Fruentimmer, der har født i Dølgemaal, har staffet Barnet tilside uden at sørge for at faae det tilbørlig konstateret, at Barnet var dødfødt, medens dette heller ikke senere kan oplyses at have været Tilfældet. — Saavel i § 191 som i § 192 tales der kun om Fruentimmer, der ere besvangrede udenfor Ægteskab. Ligesom det nemlig i og for sig er et temmelig upractisk Tilfælde, at en gift Kone skulde omgaaes med sin Barnefødsel i Dølgemaal, naar det er et ægte Barn, hun skal føde, saaledes turde ogsaa det i § 192 omhandlede Tilfælde, at et Fruentimmer paa anden Maade viser en uforaarlig Omgang med sin Barnefødsel, nærmest kun blive af practisk Betydning ved uægte Børns Fødsel, og forsaavidt det vel ikke lader sig nægte, at Tilfældet ogsaa kan indtræffe ved ægte Børns Fødsel, vil der dog neppe kunne være nogen Betænkelighed ved, at den paagjældende Bestemmelse ikke omfatter et saadant Tilfælde, da den følgende § 195 gjør det muligt at ramme den Moder, der ved Uagtsomhed ved sin Barne-